

Мисль Антропистъ само пазеше дълбоко мълчание. Или отъ скърбъ или отъ друго нѣкое чувство, по трудно да се опредѣли, тя си оставаше затворена въ къщи безъ да приема нѣкого. Два пѣти старийтъ Андрей Стефенсонъ пожела да са добие до нея и да ѝ искаже своята ревностъ противъ убійцата на Персифера и да осъществи плана за кандидатството на сына си Жоржа, и два пѣти студенытъ и благородны приказскы на гордата Цецилія го направихъ да разумѣе че тя не осъща нито услугытъ му нито загатваніята му.

— Оставете, господине, рече му тя най по-дирь да си останъ цѣла въ безнадежность-та си; не мразѣхъ убіеца; самъ Богъ заповѣда да прощаваме неприятелитъ си; оставямъ господина Майориванка на укорытъ на съвѣсть-та му и на правосъдіето въ рѣцѣтъ на което е паднѣлъ.

Стефенсонъ се поклони и излезе.

“ Не мрази убіеца, помисли си; какво значить туй? Да ли е истинно, както искать да кажать че тя не е равнодушна къмъ него? О, діаволе! туй ще е чудно. Едно малко вѣже ще ма отърве отъ тогози злодѣя и ще уздрави свадбата на моя наслѣдникъ.

Верѣдъ тѣзи интригы и вълненія, които смущавахъ Балтимора, настанъ деня на погребеніето на Персифера, което бѣхъ отложили за малко време за да го направѣтъ съ по голѣмо тържество.